

Ingezonden stuk.

Mijnheer de redacteur!

Sta den inzender: "Een belasting-betalende die gaarne weet hoe die besteed worden", zoo hij hoopt voor het laatst, eene misschien wat onbescheiden groote plaats toe in de *Provinciale Drentsche en Asser Courant* door het volgende daarin te willen opnemen; nogmaals bij herhaling bied ik u bij voorbaat mijne dankbetuigingen aan.

In de *Prov. Dr. en A. Courant* van 8 dezer no. 33, bevindt zich een ingezonden stukje, waaronder staat: "Een lid der gemeente, die enz."

Daar wij voor het oogenblik beide tot het gild van *nameloze schrijvers* behooren, heb ik gemeend, als mij aan dezelfde zonde schuldig gemaakt te hebben, verpligt te zijn, dit stukje te moeten beantwoorden, doch voor ik tot mijne verdediging kom, waarom ik *anoniem* schrijf, een paar opmerkingen.

1. Waarop grondt zich de aantijging dat eerstgenoemde schrijver "door onedele middelen tracht een onedel doel te bereiken?" hij is integendeel overtuigd, dat als hij alles mededeelde, van die beschuldiging ontheven zou worden. 2. Is het wel voorzigtig zich ongeroepen in een verschil te mengen als waarop al dit geschrijf betrekking heeft? Ligt daar niet bedektelijk in opgesloten dat de aangevallen persoon onmagtig is zich zelf te verdedigen. De vooronderstelling alleen moet krenkend voor den betrokken ambtenaar zijn. 3. Ofschoon ook ik even als "Een lid der gemeente, die" enz. – de twee leden der Tweede Kamer heb aangehaald, ben ik overtuigd dat die heeren, omdat ons geschrijf *naamloos* is, daarop niet zoodanig acht zullen slaan als anders het geval zou zijn.

En nu ter zake. Het geschiedt zoo nu en dan nog al eens dat er iemand tot een openbaar ambt wordt benoemd, waarop hij, strikt genomen, geen aanspraak heeft. Zoo iemand is al ligt geneigd om, zooals men het noemt, door den wind te gaan, te meer als het karakter van den gelukkige zulks medebrengt. Bepaalt zich dit nu tot het maatschappelijk leven, dan wordt het gezelschap van zo iemand gezocht of niet, al naar gelang van omstandigheden. Anders wordt de zaak, als dit van invloed is op ambtelijke gedragingen, van meer of minder aanbelang.

Nu bieden zich in zulke gevallen drie middelen aan om zo'n ambtenaar op het rechte spoor terug te brengen: 1. Daar over te schrijven aan de over hem gestelde magten. Hiervan kan men de gevolgen veelal vooruit niet berekenen en daardoor te verre loopen. 2. Een *onderteekend* courantenartikel laten plaatsen, doch dan krijgt alles openbaarheid en moet de aangevallene zich in het openbaar verdedigen, ook met het oog op zijne superieuren; dus ook al niet verkieslijk. 3. Alhoewel *zeer tegen zijnen zin*, een naamloos artikel in de courant doen opnemen. De aangevallene behoeft zich tegenover zijne bovengestelden in het publiek niet te verantwoorden; de zaak bloedt dood, en heeft dan zoo'n aangevallen ambtenaar eenig oordeel en doorzigt, dan moet hij denken; nu heb ik mijne handen gebrand en zal wel zorg dragen dat zulke beschuldiging niet weer te pas kunnen komen. En daar nu het punt van geschil eene openbare zaak geldt, die dus ieder die schrijven kan mag behandelen, heb ik, *ofschoon met tegenzin*, gemeend het laatste middel te *mogen* en *moeten* toepassen, doch nu het ongelukkig treft dat de heer *Schouten* zich de zaken van het telegraafkantorhoofd heeft aangetrokken en deze daardoor een staart kunnen krijgen, die niet in mijne bedoeling ligt, zal men mij daarvan geen *verwijt* kunnen maken.

Het schrijven van den heer *S.* is en blijft eene *grote onhandigheid*.

Ik vertrouw met mijn schrijven den slechten indruk, dien dit bij vele ingezetenen dezer plaats, waarom begrijp ik niet, schijnt opgewekt te hebben, weg te nemen en mij vrij te pleiten "*door onedele middelen een onedel doel te bereiken.*"

Voor ik eindig acht ik mij nog gedwongen naar waarheid te verklaren, dat èn de heer *Schouten* èn het post- en telegraafkantorhoofd mij persoonlijk ten eenenmale onverschillig zijn en voorts van mijne zijde de zaak voor afgedaan te houden.

Mogt evenwel van de zijde van den aangevallene couranten-artikelen geplaatst worden, die buiten de palen gaan, dan, maar dan ook alléén, zal ik mij daarop verdedigen, *maar dan met mijnen naam onderteekend*.

Voor het laatste zal ik mij dus blijven noemen:

Een belastingen-betalende, die gaarne weet hoe die besteed worden.

Smilde, 9 Febr. 18809.